

ders, in Leiden en Den Haag met name, waren particulieren voor het goede doel warmgelopen, hetgeen bovendien gold voor het Leidse consistoire. Of de Haagse diaconie, reeds uit anderen hoofde zwaar belast, iets zou kunnen doen was nog onzeker. Dit brengt ons terug tot het hierboven geciteerde Rotterdamse besluit.

Aan het slot van dit besluit bleek dat men de goedkeuring van de eerstvolgende synode wilde vragen voor het feit dat men de bijdrage uit de kas van de diaconie geput had, welke gelden naar gereformeerd kerkrecht uitsluitend voor armen- en bejaardenzorg bestemd waren, en in geen geval voor specifiek kerkelijke doeleinden benut mochten worden. Hier had men een grensgeval: het instandhouden van een opleidingsinstituut voor predikanten was een kerkelijke zaak, maar het steunen van een gemeente die onder financiële lasten dreigde te bezwijken kon als liefdewerk worden opgevat. Het ging er dus maar om hoe men het beschouwde. De synode van Goes, gehouden in mei 1664, ging blijkens art. 9 van de Acta nog verder en verklaarde – zonder Rotterdam of Sedan te noemen – dat de instandhouding van hogescholen een 'oeuvre pieuse' was waaraan zonder enig bezwaar diaconale bijstand kon worden verleend. Rotterdam had m.a.w. de juiste weg bewandeld 'pour le soutien de cette pépinière que le Seigneur a plantée en ce lieu où depuis tant d'années il a posé son tabernacle', om nogmaals de brief van Jean Carré te citeren. Uit deze brief blijkt bovendien dat hij een neef van Le Vasseur was, hetgeen zijn optreden in de onderhavige zaak verklaart: hij introduceerde de hoogleraar uit Sedan bij de Nederlandse Walen.

Uit de omstandigheid dat de naam van Carré in geen enkel biografisch handboek voorkomt mag men afleiden dat zijn wetenschappelijke betekenis gering is geweest. Zijn ijver voor de Académie van Sedan rechtvaardigt voldoende dat hier iets meer over hem wordt meegedeeld. Afkomstig uit Frankrijk was hij in 1644, 25 jaar oud, in ons land proponent geworden en, na beroepen te zijn, in januari 1646 bevestigd als tweede Waalse predikant te Den Haag. Dit is hij zijn hele leven gebleven, daar een door hem ingediend verzoek met emeritaat te mogen gaan nimmer in behandeling schijnt te zijn genomen. Dus is hij, bijna anderhalf jaar na de viering van zijn gouden ambtsjubileum, op 12 mei 1697 in het harnas gestorven. Uit zijn huwelijk, op 6 oktober 1648 gesloten met de Amsterdamse Judith Casteleyn, zijn enkele dochters voort-